

Seda Eroğlu

kaç gibi özlensin?

DESTEK YAYINLARI: 1048
EDEBİYAT: 318

SEDA EROĞLU / KAÇ GİBİ ÖZLERSİN

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumaloğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: Işıl Ilgıt Şimşek
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Ocak 2019
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-531-1

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 40200
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

Seda Eroğlu

kaç gibi özlersin?

Gidebileceğim en uzak yer kalbinin en ıssız köşesiydi...

Öykü'nün perisine...

“

*Bir yıl daha sensizliğe açtı gözlerini,
yeni doğan bir bebeğin umutla ilk nefesini alışı gibi
içime çektim yokluğunu.
Merhaba sensiz ömrüm!*

”

Giriş

Her zamanki gibi gün geceye dönsün diye bekleyip, ardından ay ışığına ikram ettiğim bir fincan kahveyle başlıyorum yine seni yazmaya.

Sen diyorum ya bakma sen bana, senden bahsediyorum aslında...

Az önce aynı şehrin gecesine karışıp ağladık beraber. Kırgınlıkların, acıların, yaraların vardı avuçlarında küllenmiş; sustuk ve sarıldık. Susarak anlatabileceklerimizin derinine doğru; sustuk. Ruhum ruhuna sarıldı, sustuklarımız birbirine. Ruhundan yüreğime akanlar satırlarıma döküldü,ilmek ilmek işlendi yanışın.

Bu kitap sana...

Yüreği burkulan, canı yanan, yarıda kalan sana...

Bu kitap sonbaharları yarısı gibi sevenlere...

Sonbaharları çok sevdiğinden bir yanı hep hüznü çekenlere...

Hepimize...

“

*Yazdıkça sevdim.
Sonra dönüp tekrar okudum,
adına AŞK dedim.*

”

Adına AŞK Dedim

Yazdıkça sevdim. Sonra dönüp tekrar okudum, adına AŞK dedim.

Kırılğan bir baharın yazını aradığı gecelerde başladım seni yazmaya. Önce birkaç dörtlük satırlar, ardından doldu sayfalar. Her sayfada bir ilmek aşk, her sayfada senden sonra unutulmaya yüz tutmuş çocukluğum, hatıralarım ve sen; birbiri ardına sıralandı mazi. Seni dokudu kalemim. Özlerken yazdım, yazarken özledim bir nevi. Özledikçe yandım ve yine yazdım. Sonra saman kâğıdı bir zarfın içinde biriktirdim yangınlarımı. Ne zaman özleşem, bir sayfa daha sen ekledim.

Yazdıkça sevdim. Sonra dönüp tekrar okudum, adına AŞK dedim.

“

*İmkânsız aşkların
imkânsız hayalleri olurmuş;
sonsuz sarıldığımda anladım.*

”

Sonsuz Sarılasım Geliyor

Gözlerin geliyor, hafızamın tüm odalarını zorlayarak benliğime yerleşiyor adeta, öylesine masum ve kimsesiz bir çocuğun mahmurluğunda. Sarılasım geliyor o küçük çocuk bakışlarımda kaybolduğunda.

Sonsuz sarılasım geliyor. Sonra yanağımı omzuna yaslayıp ağlayasım...

Yılların özlemi gözlerimde buharlaşsın istiyorum ben ağlarken. Sen belime sarılsan ve kayıp zamanda bir saniyeliğine bile gerçek olsa hayalimiz. Kaplumbağanın evine olan aşkı gibi, yusufçuğun sadakati gibi, ayın karanlığa rağmen geceyi ısıtması gibi gerçek olsa hayalimiz.

Gözlerimi açıyorum sonra. Gerçek hayat kurak bir çölden farksız, tuzlu bile değil gözyaşı. Renkler sadece siyah-beyaz bir de gri tıpkı senin uzaklığın gibi.

Sonra tekrar kapatısım geliyor gözlerimi. Umuda sarılıp uyuyasım bir de... Uyrurken ağlayasım... Sensizlikte kaybolasım geliyor.

Sonsuz sarılasım geliyor yokluğuna. Hayallerde bile unutasım...

“

*Ve yitik zaman bir anda geri gelse...
Yırtık takvim yapraklarına basarak olgunlaşan
ruhum seninle yeniden çocuk olsa.
Ellerime dokunurken titreyen parmaklarının
heyecanı tüm ömrümü sarsa...
O zaman anlarım ki okuduğum
en güzel kitap sensin.*

”

Okuduğum En Güzel Kitap Sensin

Bazen tozlu raflardan indirip okuduğumuz kitaplar gibidir anılarımız, okudukça anlamlanan hani. Anlamlandıkça gözlerden akan...

Yıllar önce terk edilmiş bir kasabanın sokaklarıyla yeniden buluşunca etrafını saran o geçmiş, kokusu ve etrafında savrulan onlarca kurumuş hatıra seni alır; beyninin en ücra köşelerinde sakladığın o çocukluğunda gezdiriverir. Bir anlığına içinden çıkıp sokaklarda koşturmaya başlayan o çocuğu tutamazsın. Kurtulmuştur artık zincirlerinden. Yüreğinde kozasından yeni çıkmış kelebeğin heyecanı ve gözlerinde o hasret ateşiyile baktığı her noktada koşturur durur. Zihninde birbirine geçmiş onlarca film karesi gibidir, gezinir durursun anıların üzerinde. Acısıyla tatlısıyla tükettiğin yılların matemi gözlerine sinip acıtınca kirpik diplerini, amansız buğular sellere dönüşüverir. İçindeki çocuğun adımları yavaşlar, artık heyecanla senin önünden koşan çocuğu arkada bırakma zamanı gelir. Yağmurların dökülürken damla damla mayıs sabahına, şimdi hatıralarından biri çıkıp gelse ve seninle ağlasa karşılıklı ya da birkaç komiklik yapsa, bu bahara güneş olsa gülcüklerin. Onun gözlerinde hiç kaybetmemiş gibi olsan geçmişini. Tüm çocukluk oyunların kadar tatlı baksa sana sonra sarılsa, bütün hatıralar etrafında dönse, bu anı kutlasa...

Ve yitik zaman bir anda geri gelse... Yırtık takvim yapraklarına basarak olgunlaşan ruhum seninle yeniden çocuk olsa. Ellerime dokunurken titreyen parmaklarının heyecanı tüm ömrümü sarısa... O zaman anlarım ki okuduğum en güzel kitap sensin.

Bulutlara Yerleşen Minik Kız

Değişiklik iyi gelir derler. Peki ya değişiklik diye geçmişin içine düşerse insan? Ardında onlarca anı bırakıp kaçtığı şehre geri dönerse?

Önce şehrin kokusunu içine, her şeyden önce, sadece varlığını bilmekle yetindiği bu mazi şehri doldurur ciğerlerine. Sonra çocukluğundan her köşe başına bıraktığı anıları toplamaya başlar. Başka türlü büyüyemez içindeki minik beden. Sırt çantası ağır-laştıkça anlar çocukluğunu yüklediğini. Büyümüştür minik kız.

Gençliğinin kırıklarını savurduğu o yosun kokan kordon boyu acılarını hatırlatmasın diye gittiğin bu şehrin akşamına karışacaktır artık. Oysa gece her zaman yavru bir baykuşun gözlerinde taşıdığı hüznü hediye etmemiş miydi sana? Şimdi bu gecede kaybolma isteğinin niye?

Geceyi kaldıramaz ki senin yüreğın, ağır gelir ardında bıraktıkların. Hadi sabaha aç gözlerini; aç ki yorgun adımlarla sana gelen bu bahar sabahında çocukluğunun en tatlı heyecanı seni dışarıda bekliyor. Belki bir pencere arkası ya da kaçamaklar harikası... Neyin nasıl olduğunun bir önemi yok. Özlediğın için gelmedin mi zaten, bırak tüm kavuşmalar art arda yaşansın. Şehrine, çocukluğuna, hatıralarına kavuştuğın gibi kucakla onu da. O zaman bulutların üzerine yerleşir içindeki küçük kız.

Şimdi düşününce değişiklik iyi mi geldi diye bana geldin ya, gerisi hikâye!

“

*Onu gördüğünde yüzünde kendini saklayamayan
sebepsiz gülüşler ve hızlanan kalp atışları... Yüreğinde
kafesinden kurtulmuş bir serçenin özgürlüğüne
kavuşması gibi bir sevinç
ve nefesinde hep onun nefesi...
Kalbin en amansız acılara hazırdır artık.*

”

Gecenin Siyah Örtüsü

Hiçbir zaman kolay olmadı uykusuz gözlerin sabahı.

Gökyüzüne dalan gözler yastıkla buluşmayı da istemedi hiç. Sonsuzluktan karanlık, içine çekti mi uçsuz bucaksız yepyeni bir dünyaydı adeta. Dertleri, kederleri, özlemleri, aşkları saklayan bir kara çarşaf... Gecenin siyah örtüsü dediğim şey tam da buydu aslında.